

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kort Begreb af Verdens Krønike i Sammenhæng

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 46. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1812_189-txt-shoot-idm2128.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

47 Trængselen bøiede de haarde Nakker, Jakobs Afkom omvendte sig til Jakobs Gud, og han viste atter, at han er, hvad han selv kaldte sig hos Esaias, en Gud, der ei lader Haabet beskæmmes. Profeterne Ezekiel og Daniel nærrede Haabet og forkyndte Frelse, Cyrus inddrog i Babylon giennem Eufrats udtørrede Render, som Esaias havde spaaet, og overeensstemmende med den samme Profets Ord gav Perserkongen Jøderne Tilladelse at drage hjem, og igien opbygge Templet, hvis hellige røvede Kar han gav dem tilbage. De Fleste havde imidlertid Ro og gode Dage kiærere, end Gud og Fædreland; kun henved 50000 mest af Juda og Benjamins Stamme, mellem hvilke der vare Oldinge, som havde tilbedt i Herrens Hus, vendte hjem under Zorobabels Anførsel. Under megen Forhindring, dels af de følgende Perserkonger, dels af deres Naboer, Samaritanerne, en Blanding af Israeliter og Hedninge, som beboede de ti Stammers Land, stræbte Jøderne at opreise Tempel og Mure; men mægtede ei at fuldende Værket før deres Landsmand Nehemias af Artaxerxes den langhaandede sattes over dem. *omt. 440 f. K. Han oplivede deres Mod, Anstrængelse og Tillid til Gud, hvilke, uagtet Profeterne Haggai og Zacharias som Herrens Sendebud og hans Villies Tolke havde vandret imellem dem, dog ei sjelden sank, og fra nu af levede de i Ro indtil det store Uveir efter Alexanders Død udbrød over Landene. Alt som Gud skiftede Seier 48 mellem Kongerne maatte de skifte Herrer, indtil Ptolemæus omsider hævdede sig Middelhavets asiatiske Kyst. De første Ptolemæers Herskab var mildt, og bleve end de første Flokke af Jøderne, der fæstede Bopæl i Alexandrien nødte til at drage did, fulgte dog mange tusinde af deres Landsmænd frivillig efter, og stode der i lige Anseelse med de herskende Græker. De Tilbageblevne i Judæa bleve kiede af den ægyptiske Regiering og overgav sig til den syriske Kong Antiokus den saakaldte Store; *omt. 218 f. K. men maatte snarlig angre dette Herreskifte; thi Antioks Sønneson og Navne blev lysten efter Templets Skatte og beføel Jøderne at ofre til Afguderne. *omt. 170 f. K. Endel fornægtede Fædrenes Tro, men de Fleste udstode heller de græsseligste Pinsler og den forsmædeligste Død; og Gud lønnede deres Standhaftighed ved at opvække mellem dem Makkabæernes Helteslægt, som med kraftig Arm brød de syriske Lænker og værgede om Herrens Tempel. De trende Brødre Judas, Jona than og Simon, samt dennes Søn Johannes Hyrkanus ere blevne de navnkundigste og den Sidste nødte endog Samaritanen og Idumæen til at underkaste sig; men efter hans Død blev Landet en Tumbleplads for Borgerstrid og Borgerkrig. De senere Makkabæer vanslægtede fra deres Fædre, Guds frygten forsvandt, og da blev Stormodigheden til Hovmod og Herskesyge, Kækheden til Grusomhed; hertil kom, at der i den senere Tid havde dannet sig et Samfund, som ved tilsyneladende stræng Opfyldelse af Loven og talrige tilsatte Menneskebud, erhvervede Helligheds Ry, og misbrugte dette til at udføre deres egennyttige og herskesyge Hensigter. En Strid mellem de to sidste makkabæiske Fyrster, hvori disse Farisæer mest vare Skyld, gav Pompeius Leilighed til at blande sig i Judæas Anliggender, og fra den Time vare Jøderne Roms Undersaatter. *omt. 63 f. K. Folket maatte nu hylde som Konge Idumæeren Herodes, der spottede med deres Tro, skøndt han udsmykkede Templet, loggrede for Almuen, men lod paa det grusomste alle dem aflive, hvis Stilling eller Anseelse kunde indskyde ham selv den mest ugrundede Frygt, og som et vildt Dyr rasede han i sin egen Familie. Den eneste Trøst, Folket havde i al denne Trængsel og Jammer, var at de med Grund just nu ventede den store Befrier, som Moses allerede havde forkyndt og David besunget, men hvis Komme og Hændelser især Esaias og de senere Profeter, havde saa nøie bestemt og saa klarlig afbildet, at Tiden ei kunde være uvis, og Han selv ei miskendes uden af Trods. I Betlehem, af Davids Æt, skulde den Konge fødes, hvis Spir skulde udstrække sig over Jorderige, og hvis Trone ei skulde røkkes evindeligt, og her fødtes Jesus medens Herodes endnu levede og Augustus herskede over den romerske Verden. Vel var hans Rige ikke af denne Verden, men de fleste Jøder paa den Tid ventede dog i ham en jordisk Konge, da deres Sind var alt for jordisk, til at fatte 50 Spaadommenes høiere Betydning, og Herodes søgte derfor at rydde ham af Veien i sin spæde Barndom; men Gud vaagede over sin Søn, og kun Jesu Jevnaldrende i Betlehem bleve Offere for Tyrannens Mistanke.